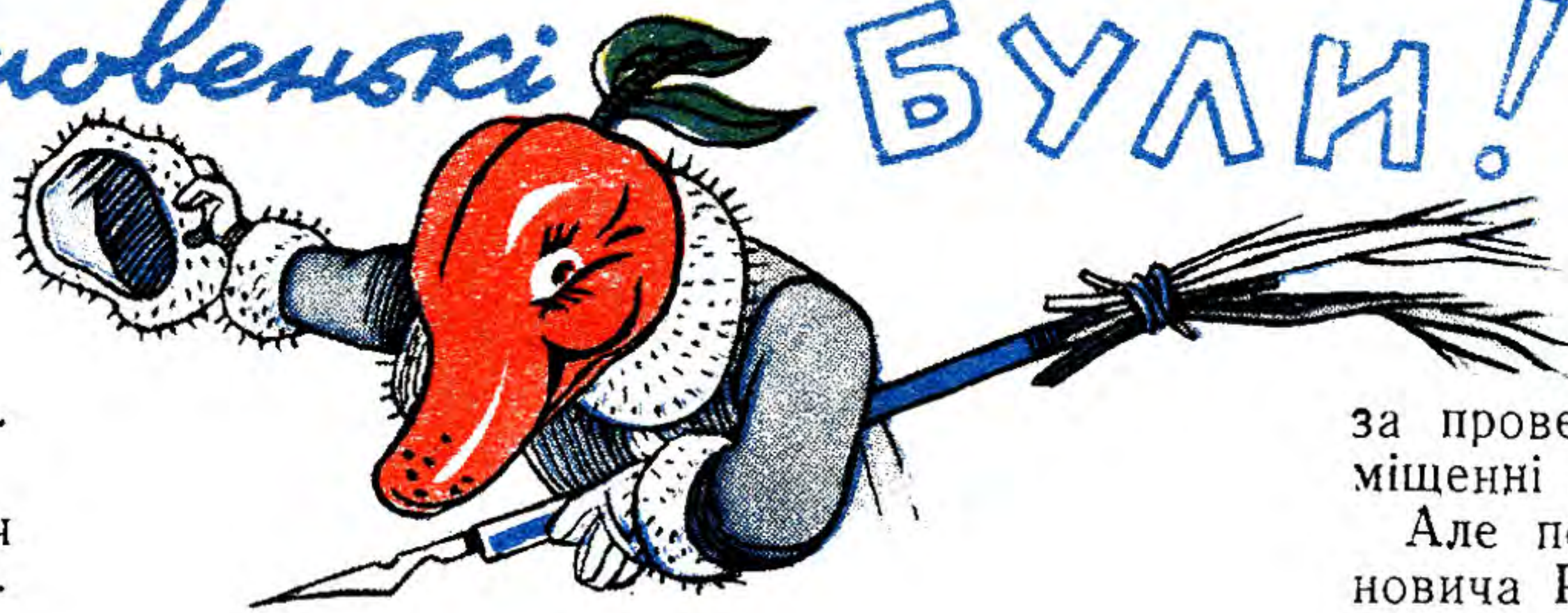

ПЕРЕЩЬ

Здоровенські Були!

З ДОРОВЕНЬКІ були, Георгію Васильовичу!

Кажуть: блажен, хто вірує. От хоч би й Ви. Сидите собі в «Облзаготсіні» і Вам здається, що сидите міцно, фундаментально, що все у Вас іде гаразд, що все йтиме таким чином аж поки сіно на землі родитиме. І запитай Вас:

— Як живеться-керується, Георгію Васильовичу? — Ви бадьорим тоном одповісте, що прекрасно, чудесно, що краще й бути не може. А того й не помічаєте, що під Ваше крісло нахваляється підкласти міну Ратушний Михайло Іванович. Той самий Ратушний, що завідує Новобузьким заготсінопунктом. Той самий Михайло Іванович, про якого у свій час Ви говорили, що він розпасся на державному сіні і що його треба гнати у три шиї з державної служби.

Ви не помилились, не переборщили, сказавши так про цього «діяча». Але сказати — сказали, а сказаного відповідним наказом не підкріпили. Простіше кажучи, — кинули слова на вітер. І, як часто в таких випадках буває, — вітер поніс ті слова у Новий Буг, їх почув Ратушний і так розлютувався, що, здавалось, скирти сіна тремтіли від страху.

— Ось тут вони в мене з усім своїм «Облзаготсіном», — кричав Ратушний, показуючи стиснутий кулачище. — Я ще покажу Шувалову! Я йому таку міну підкладу, що він і не пікне.

Дійсно, Михайло Іванович розпасся і розжирів. Більше того, ще й знахабнів.

Працівники Новобузького сінопункту давно помітили, що їх начальник — великий хапуга і рвач. Державну установу він перетворив на своє власне господарство, яке,

ЛИСТ Г. В. ШУВАЛОВУ —
КЕРУЮЧОМУ МИКОЛАІВСЬКОЮ
ОБЛАСНОЮ КОНТОРОЮ «ЗАГОТСІНО».

мов чарівний ріг достатку, дає йому все, чого душа забажає. Забajалось сала — взяв на пункті два кабани, і є сало. Забajалось зерна — поїхав півторатонкою на пункт, і є зерно. Забajалось грошей — виписав фіктивний наряд на ім'я своєї дружини, і є гроші. Працівники сінопункту сигналізували про неблаговидні дії Ратушного в обласну контору, пробували приборкати його своїми силами, але завжди брав верх Ратушний. Найзаповзятливіших він негайно звільняв з роботи, інших утихомирював грізним окриком:

— Я вам покажу, чий чорт старший!

Підібрав собі Ратушний і бухгалтера за своїм образом і подобою. Прізвище бухгалтера — Криворучко, але всі його називають Довгоручком. У нього дуже довгі руки, довгі й липкі. Криворучко-Довгоручко розвів на сінопункті цілу тваринницьку ферму (однієї птиці 150 голів) і утримує її виключно за державний кошт. І ще один приклад. Живе Криворучко-Довгоручко у державній квартирі, за квартиру не платить, а коли його дружина заблагочинить побілити, скажімо, кімнати чи підмете підлогу, бухгалтер обов'язково виписує наряд, розписується, бере в касі заготпункту гроші й віддає їх своїй половині, як плату

за проведені нею «ремонтні роботи в приміщенні заготсінопункту».

Але повернемося знову до Михайла Івановича Ратушного і вяснимо два моменти.

Перше. Скажіть, будь ласка, Георгію Васильовичу, чому Ви все-таки не виконали своєї обцянки й не вигнали у три шиї Ратушного, коли це треба було зробити якнайшвидше? Аж-аж-аж, як треба було!

Друге. Чому Ратушний так знахабнів? Чому цей п'яниця, який втратив здібність відрізнити своє від державного, який зірвав минулого року виконання плану сінозаготівлі, почуваче себе героєм, тримає хвіст трубою і навіть погрожує своєму обласному начальству?

Не скажете? Так за Вас Ратушний сказав. Сказав він так:

— Я горобець стріляний. Сам беру і в область даю. Щоб мовчали, а коли потрібно — виручали.

Вашому заступнику т. Карабанові, як виявляється, Ратушний дав із підсобного господарства сінопункту по півтонни кукурудзи й картоплі. Вашому головному бухгалтеру Кібальчичу Ратушний дав півтори тонни кукурудзи. Та ще й, як дорогих гостей, запросив додому, нагодував, напоїв.

На них, на Ваших найближчих помічників надіється Ратушний, як на кам'яну гору. Але помічники помічниками, а керуючий керуючим. І тому Перець надіється все-таки на керуючого. Надіється і вірить, що він перейде від слів до діла, що скоро, скоро на Новобузькому сінопункті запахне сіном, а не Ратушним! І не Криворучком-Довгоручком!

Жду відповіді. Передайте Карабану й Кібальчичу мій привіт од усієї душі і серця!

Від Вашого ПЕРЦЯ.

ЛІСОЗАГОТІВЛІ В КАРПАТАХ

Найбільші трести Міністерства лісової та паперової промисловості УРСР — «Закарпатліспром» та «Станіславліспром» систематично не виконують планів осінньо-зимових лісозаготівель.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Ми можемо зимувати спокійно, Михасику. З такими темпами раніше весни нас не потурбують.

ЗАГАЛЬМОВАНІ Швидкості

СТОІТЬ ГОРА ВИСОКАЯ...

На великому подвір'ї заводу ім. Петровського, біля величезної гори залізного лому свистить, скрегоче, здригається невеличкий путьовий кран.

— Куди їдеш, Явтуше? — гукає Іван Федорович Сушан, начальник мартенівського цеху, і у відповідь з крана долітає глухий голос машиніста:

— Звісно куди: до ваших сталеварів. На них хіба напа-сешся? Цоцко поспішає, Кулаковський поспішає, Даниль-ченко теж від них не відстає. Вони топлять сталь швидкіс-ним методом, а стогну я та мій путьовий кран.

— Не путьовий, а непутящий кран... Механізація! Нічого казати!..

Механізація копрового цеху і справді не дуже потужна: два невеликі крани і один екскаватор. Три машини, як дят-ли, цілу добу клюють величезну гору металолому. Того, що вони наклывують за добу, ледве вистачає одному сталевару-швидкіснику на зміну.

Сталевар Федір Павлович Цоцко, впровадивши швидкісні методи роботи, дав торік понад план дві тисячі тонн висо-коякісної сталі.

Змагається з ним швидкісна бригада 10-ої печі. Бригадир Василь Єгорович Кулаковський мріє:

— Нам би лому та газку вдосталь. Хіба ж так діло пішло б!

Газ розподіляє головний інженер заводу т. Філіппов. Роз-поділяє так економно, що газу для швидкісних топлень завжди не вистачає.

Металолом постачає начальник копрового цеху т. Плевакін. Це завдяки йому величезна гора металолому народила ми-шу. Для нормальної роботи мартенів потрібен запас метало-лому хоча б в 24 тисячі тонн. Копровий цех дав тільки 7 тисяч. Про таку роботу говорять, що вона ламаного гроша не варта. Про діяльність т. Плевакіна цього не скажеш. Його «робота» завдає заводі збитків на десятки тисяч карбо-ванців.

— Ні,— одверто признався начальник мартенівського цеху т. Сушан.— Для швидкісної роботи нашому цеху багато чо-го не вистачає. Он у механічному — там зовсім інша справа!

ТОКАРІ, НА СТАРТ!

— Поговоріть з Олександром Олексійовичем Синюко-вим, — сказали нам у механічному цеху. — Швидкісним ме-тодом у нас працюють і Скачко, і Білоблагін, і Іванов... Од-нак, зачинатель цього руху в нашому цеху — Олександр Олексійович Синюков.

Знатний токар працює на верстаті «ДИП 20 М». На цьому верстаті швидкість різання в 45 метрів на хвилину вважалася рекордною. Олександр Синюков змінив конфігурацію різця і довів швидкість до 500 метрів на хвилину. В 10 разів ви-ще норми!

Виходячи з простого розрахунку, ми подумали, що в 10 разів збільшилася і продуктивність праці токаря. Глибока помилка! Ми зрозуміли її після того, як прочитали корес-понденцію начальника механічного цеху т. Савочкина в за-водській багатотиражці. Він пише: «Питома вага машинно-го часу становить 30—40 процентів від усього часу, який іде на опрацювання деталі».

У перекладі на звичайну мову це означає: токар працює за зміну на рекордних швидкостях 3 години, а 5 годин че-кає, поки привезуть із складу нову деталь для обробки. Об-точить він свою деталь ще швидше — значить, буде чекати ще довше.

— Точно, як на стадіоні,— зауважує з цього приводу Олександр Синюков.— Пробіг щодуху стометровку — і від-почивай до наступного виклику на старт.

«ЛИХОРАДИТЬ»...

— Д-да...— розводить руками Григорій Микитович Савоч-кін.— Простоїв у нас, на жаль, чимало. А все через Гладко-го. Гладкий, скажу я вам, це наша ахіллесова п'ята.

Тов. Гладкий — начальник кузні — відповідає за постачан-ня поковок механічному цеху. Кузня повинна дати щоміся-ця 160—170 тонн поковок. А дає 120—130.

— А чому?— запитує т. Гладкий і тут же відповідає:— Все залежить від дзвінка головного механіка Лихорадова.

РОЗМОВА ДРУЗІВ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Стахановський досвід ми вам передали. А от пере-хідного Червоного прапора постараємося не віддати.

Дзвонить він щоденно. І завжди починає так: «Кидай, Гладкий, всі роботи і роби негайно ось що...»

Що більше кузню «лихорадить», то довше простоюють то-карі-швидкісники.

ТІЛЬКИ НА ПАПЕРІ!

Двоє молодих робітників механічного цеху півроку билися над пристосуванням для швидкісного обточування циліндрич-ної шестерні. Лише випадково вони дізналися, що цим при-стосуванням вже давно користується Олександр Синюков. Мимоволі виникло питання: чи узагальнюють на заводі досвід швидкісників, чи керують їхньою роботою?

— Аякже, — відповіли нам, — керує відділ організації праці. Звідти навіть виділили механічному цеху спеціально-го інженера для поширення швидкісних методів.

Дуже нам захотілося побачити цього інженера. Довго розшукували його. Знайшли тільки у штатному розписі. Роботою швидкісників керує інженер, який існує лише на папері.

У заводоуправлінні нас запевнили:

— Є у нас два цехи, де найкраще поставлена робота з швидкісниками. Це — мартенівський і механічний.

Довго після цього ходили ми й думали: «Що ж таке доб-ре і що таке погано?»

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.
Дніпропетровськ, завод ім. Петровського.

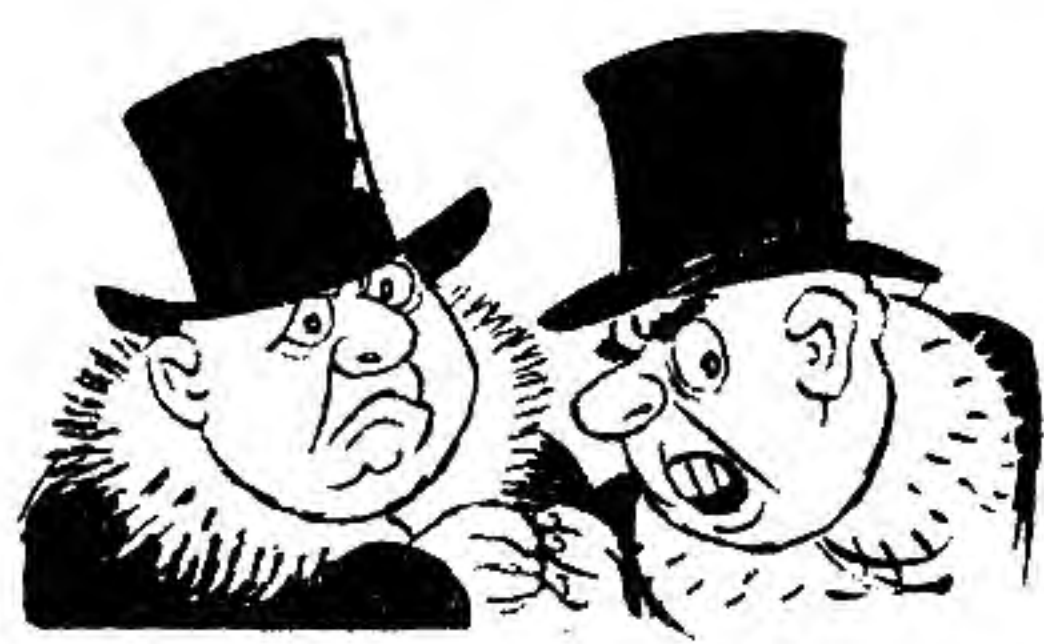

Фотокарикатура Р. МАТУСЕВИЧА

Єсть хороше в нас прислів'я
Для цього шанала:

Жартувала баба з колесом
Та в спицях застряла.

ЕПІГРАМИ

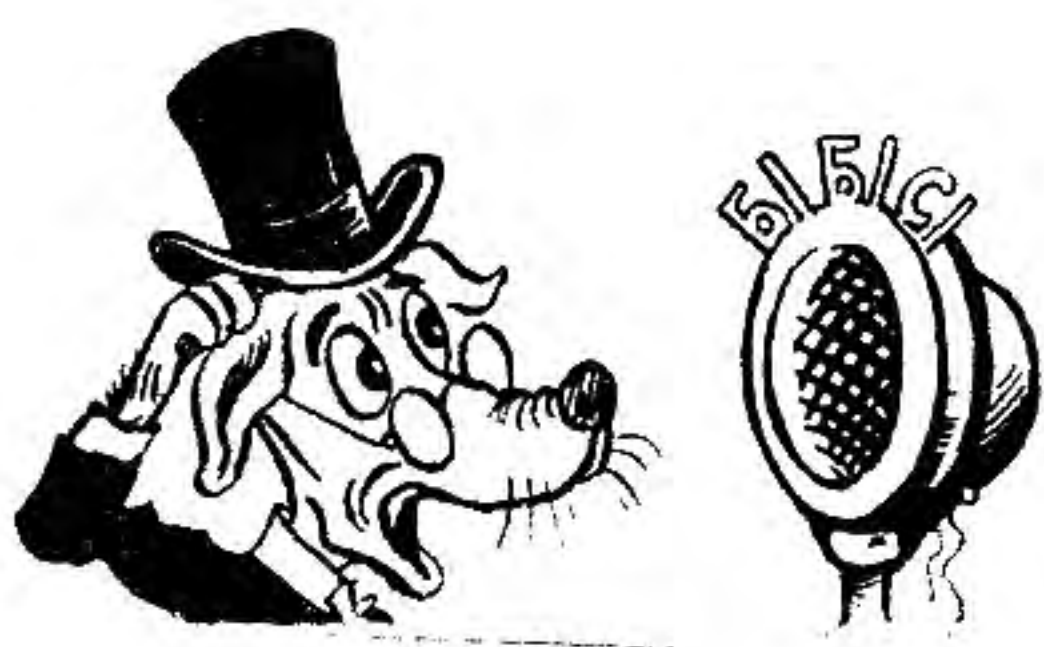

СТРАШНИЙ СПОГАД

Шведи з Семом — ніби й згодні,
Та морозом продира
Бідних шведів ще й сьогодні,
Як згадають про Петра.

Ф. САМОЙЛОВИЧ.

с. Перше Травня
на Дніпропетровщині.

«БІ-БІ-СІ»

Позбирала брехні всі
Горезвісна «бі-бі-сі»
І щодня так хвацько бреше,
Що аж Херст за вухом чеше!

В. ЛИСЕНКО.

м. Луцьк.

ПАПИНЕ РИДАННЯ

Папа Пій у Ватикані
Захлинається в риданні —
Править він вже шосте літо
Панахиду по Беніто.

Микола ІЛЛІНСЬКИЙ.

м. Джурин,
Вінницької області.

ОСТАННІЙ ХУТОРЯНИН

ІЗЛИЙ же був тієї весни Матвій Сардачина! Уявіть собі, не його, який стільки по світу ходив і навіть у панських фільварках служив, а отого комсомольця Йосипа Русначенка послушали хуторяни. Бувало, аби збори, аби гурт людей, а Йосипко вже й там, вже й баламутить.

— Годі нам, дорогі люди, в пущі сидіти, серед дикої звірини, годі від людей бокувати. До гурту треба горнутися, ближче до шкіл, до клубів, до лікарень, до кооперативних магазинів. Треба нам переселятися.

Але Матвій Сардачина сказав усім, що не годен рушити своєї хати та столу, не хоче мандрувати, як циган, хтозна по яке щастя. Досить він свого часу набідувався у наймах.

А комсомолец Йосип Русначенко, а за ним і старий Микита Корч в один голос:

— Гей, люди, на долину! Радянська влада кличе нас туди. Там у колгоспі красно заживемо.

Невдовзі хуторяни і заяву колективну склали:

«Ми, громадяни хутора Втікачі, не хочемо далі жити далеко від громади і просимо Черешенську сільраду допомогти нам назавжди оселитися в селі».

Один Матвій Сардачина не приклав тоді руки до паперу. Микита Корч сказав йому на прощання:

— Ех ти, Матвій одноосібний! Супроти всієї громади йдеш. Ну, поживи тут сам, може до розуму дійдеш!

Зник хутір... Залишилося лише подвір'я Сардачина. Постягав Матвій до свого двору все, що покинули хуторяни, і почав заново встатковуватися: попідпирав стіни хати, обгородив подвір'я, підправив столу. Вечорами морщив постіль і, слухаючи, як у хащах кричать сови, думкою багатів: «Добре заживу! Ніхто тепер мені на ноги не наступає, і я нікому. О, тепер я розвернуся!».

На докори дружини, якій сумно було без людей, Сардачина відповідав:

— Дурниці мелеш! Подожди — ще побачиш, який у тебе мудрий чоловік. Так заживемо, що гей, гей!

Та швидко довелось Сардачині замість «гей, гей» казати «ой, ой!».

Якось вночі сім'я прокинулася від сердитого хрюкання.

— Лишенько! — скрикнула дружина, схоплюючись з постелі. — Мабуть, дикі вепри нашу бульбу копають. Гукай сусідів!

Та й запнулася, згадавши, що сусідів давно вже нема. Вранці вийшла вона з хати і охолола: лісові свині жодного куща не проминули.

А трохи згодом — нове нещастя: захворів Матвій Сардачина. Стогнав, стогнав, а тоді до дружини:

— Поклич хоч бабу Куделю. Хай шепче або що знає робить мені!..

— Чи не з гарячки ти говориш, старий? Хіба забув, що баба Куделя переїхала в село і перестала шептати. Може по лікаря подається?

— Еге, поки він сюди добереться, я й задубію... Лікуй уже якось сама...

Насилу підвівся Матвій після тієї хвороби.

А як прийшли осінні довгі ночі, — занудьгував і Сардачина за людьми. Кріпився, кріпився та й сказав, нарешті, дружині:

— Піду в село. Солі треба купити...

— Та звичайно, — відповіла дружина. — Так солодко живемо, що тільки солі бракує...

Сардачина мовчки проковтнув докір і поплівся у село до Микити Корча в гості.

Увійшовши в село, Сардачина розпитав людей, де поселився Микита Корч, і попрямував до нього. І як же він здивувався, побачивши нову, хорошу хату Корча.

— Палац, бігме палац! — прошепотів він — і оглянувся, почувши позад себе голос Микити:

— Не дивуйся, Матвію! Тепер у всіх колишніх хуторян такі. Держава допомогла нам оселі спорудити!

Ще більше диво чекало Сардачину в хаті Микити Корча. В чепурній світлиці стояли нові меблі, на стінах висіли портрети, картини.

— Звідки те все? — здивувався Матвій.

— З кооперативу, — відповів господар. — Там всього досить.

— А це що? — торкнувся гість до скляної грушки, що звисала із стелі.

— Електрика. Світить, як сонце!

Далі Матвій оглядав світлицю мовчки, щоб не виявити заздрісного почуття, яке проймало всю його істоту. Проте блиск в очах зрадив його.

— А чого, Матвію, дивишся так, немов теля на нові ворота? — зауважив Микита.

— Та дивлюсь, що ви тут попанському живете... В крамне побіралися, — промигив Матвій.

— Не попанському, а полюдському, бо тепер у колгоспі з людьми живемо, і хліб, і гроші маємо.

Прикусив язика Матвій і подивився скоса на свої постолі, з яких стирчали віхті, на полатані штани.

В хату ввійшов старший син господаря.

— Багато виорав, сину, сьогодні? — запитав батько.

— Десять гектарів!

— Що?! — скрикнув Сардачина.

— Він трактором оре, — пояснив Микита Корч. — Мій син перший з хуторян на тракториста вивчився.

Гість аж ойкнув від здивовання. А в хаті вже лунали дзвінкі дитячі голоси.

— Школярочки мої прийшли, онуки мої дорогі, — сказав господар.

Глянув Сардачина і знову ойкнув. Перед ним стояли чепурненько одягнені дівчатка з червоними галстуками на грудях. — «А наша Христя боса, в рядовині і в школу не ходить, бо — далеко», — гірко подумав Сардачина, схопився з місця і — прожогом до дверей.

— А то ж куди? Почекай! Поведу тебе по селу, покажу наше артільне господарство.

— І того досить мені, що вже бачив. Піду в сільраду проситися до гурту. Нехай той хутір западеться. Спасибі, що очі мені отворили.

ЖУСТТКА

Я з Клавою працюю в одному цеху, і наші верстати стоять поруч. Треба вам сказати, що Клава дуже красива дівчина. Я зараз намалюю, яка вона з себе. По-перше — очі. Е, ні, не буду малювати. Такі очі може тільки змалювати найкращий художник... Та що там очі. Вона в нас у цеху найкраща стахановка...

Я, звісно, з великою увагою ставлюся до неї... На перерві — чи яблуком похачуєш, чи верстат її обітреш. От вона було візьме яблуко і так лукаво до мене:

— За яблуко спасибі, а верстата мого не витирай, він і так блищить. Краще на свій поглянь. Здається, в тебе верстат не в блискучому стані. І взагалі — чого ти до мене, як бджола до меду?

Ну й характер. Скаже — наче опарити!

От раз таке почувеш, два, а тоді вже й сам замислишся: воно ж таки не святі горшки ліплять. Мій же верстат, думаю, теж можна зробити зразковим.

Придивляюсь я до Клавиної праці. Коли от чую за спиною голос:

— Не придивляйся, голубе, бо ти для неї, як торішний сніг!

Це Василь Кочубей так — наш цеховий ледар (хоч, по правді сказати, і красивий парубок).

— А хто ж, — питаю, — для неї... той...

— Я! — вдарив себе в груди Кочубей. — Я її повноправний кавалер!

Тут у мене щось так і тьохнуло у грудях. Адже Кочубей і справді, помітив я, упадає біля Клави. Тільки я не з тих, що капітують перед ледарями, навіть, коли вони красиві...

Минув ще так тиждень, другий. Я поміркував коло свого верстата, прикинув дещо, по-новому заточив різці. Еге-ге, удвоє підвищилась у мене швидкість різання. То було півтора оборотів на хвилину, а зараз — триста!... А в Клави чотириста!

Став я на стахановську вахту миру. Ну й пішло: я догнав до чотирьохсот, а Клава — до п'ятисот. Через тиждень у мене п'ятсот, а в Клави вже — шістсот!

...Наближався Новий рік. Треба, подумав я, рідній Батьківщині новорічний подарунок приготувати.

Став на вахту...

Тепер слухайте, що було далі. Добре попрацював я того дня. Як намітив, так і виконав за зміну чотири норми. Це була не тільки моя перемога. Це було щось більше: я вперше перегнав Клаву — вона дала три норми.

Вітають мене з успіхом, начальник цеху руку тисне, а я стою й думаю: як цю перемогу зустрине Клава? Поки вона мене перемагала — було одне, а що вона тепер скаже? І як вона подивиться на мій новорічний подарунок, що я їй купив? Там така хустка — ви ще таких ніколи не бачили...

Тільки я вирвався з обіймів друзів, аж зирк — біля Клави вже Василь Кочубей в'ється. Дивлюсь — розгортає він перед дівчиною якийсь пакунок. Кинуло мене і в холод, і в жар. Випередив мене красивий ледар Кочубей з подарунком — подає Клаві чудовий годинник-будильник.

Ну, думаю, тікай, Миколо, додому. Нічого тикатися зі своєю хусткою. Годинник — це таки годинник. А хустка — зносив та й викинув...

У таких випадках закохані прощаються з коханою навіки. Ну, я й собі теж подумав: «Прощай, Клаво, навіки!»

А Клава взяла того будильника та й каже Василю:

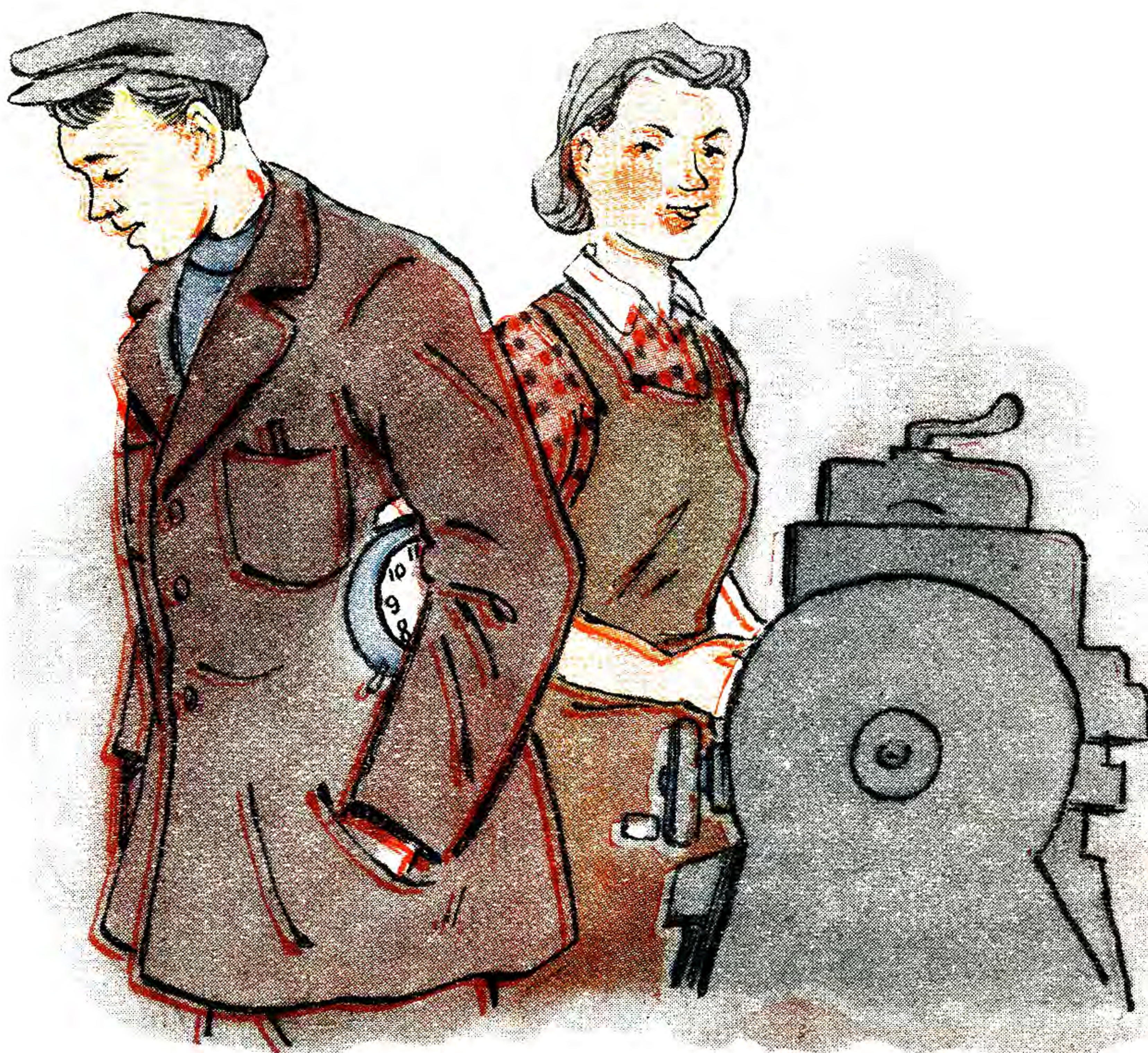
— Чудовий будильник!.. Візьми його, Василю, собі, він тобі потрібніший, бо ти любиш поспати. — Та як засміється — аж луна пішла цехом.

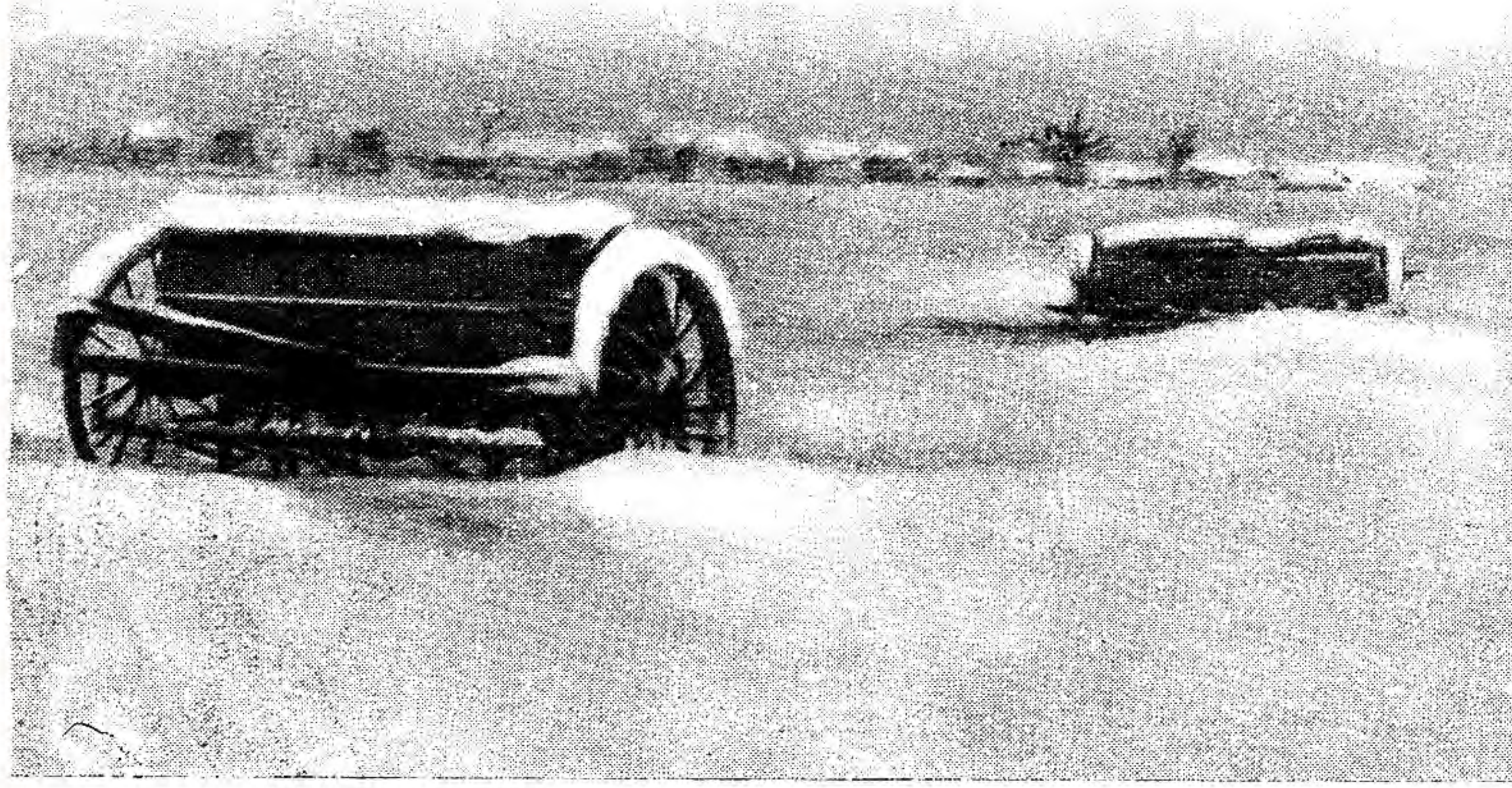
А мені і приємно, що Клава Василю гарбуза вчепила, і боязко — характер у дівчини дуже колючий. А що, коли скаже мені: «Запинайся сам, голубе, цією хусткою!».

Цієї хвилини Клава глянула на мене, і здалося, що в цеху засяяло сонце. Вона швидко підійшла, потиснула мені обидві руки і, хвилюючись, промовила:

— А тобі... тобі, Миколо, гаряча подяка за твій подарунок. Спасибі, дорогий! Чотири норми за зміну — кращого подарунку і не треба... Приходь сьогодні до мене зустрічати Новий рік. Будуть усі свої. А... ти будеш для мене найдорожчим гостем!..

Та що там далі розповідати! Скажу коротко: ходить тепер Клава у подарованій хустці. І на заводській дошці пошани наші портрети теж висять поруч.

КАРТИНКА З НАТУРИ

О, поле, поле, хто тебе засіяв?.. — запитає читач, глянувши на це фото.

Відповідаємо. Оці цілком справні тракторні сівалки розсіяв по полях району директор Лебединської МТС (Сумська область) т. Безручко.

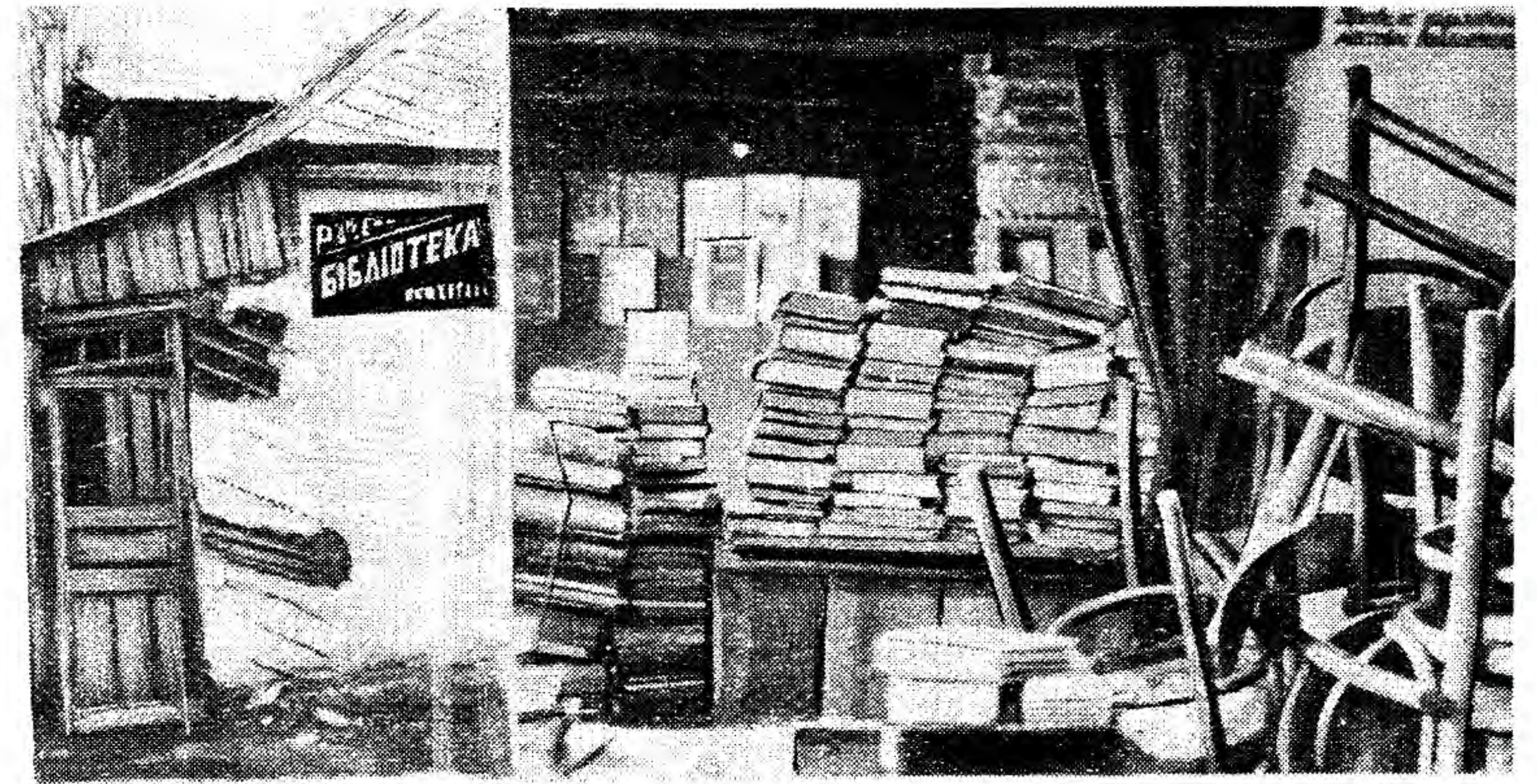
Поздоровляючи директора МТС з досягнутим успіхом, ПЕРЕЦЬ клопоче перед районними організаціями про відзначення т. Безручка, як передовика понаднормової сівби.

ТАМ УХВАЛЮЄТЬСЯ,
ТУТ — РОЗВАЛЮЄТЬСЯ

У виконкомі Сніжнянської райради (Сталінська область) засідають, виносять постанови про надання нового приміщення бібліотеці, про поліпшення умов і т. д. Там ухвалюється...

Тут, у бібліотеці — стіна обвалилася, тисну кімнату книгами завалено. Тут розвалюється...

Можна цілу гору ухвал навалити, але це не допоможе виконкомові звалити з себе вину за розвал роботи райбібліотеки.

Григорій ПЛОТКІН

СОН МОДЕСТА ОДНОБОКОГО

Модест Однобокій,
поет молодий
(не геній — відзначимо прямо!),
мав книжечку й вуса. Був дуже блідий
з обличчя (і з віршів так само!).
Любив він писати
про сивих дідів,
в цій темі вбачав актуальність,
бо, кажуть,
якийсь рецензент похвалив
вузеньку таку спеціальність.
І з твору до твору,
у кожен сюжет,
в поему,
в баладу,
в сюїту
чергового діда тягав наш поет
для мудрості й для колориту.
Всі твори вкривав
архаїчності мох, —
Модест цим найбільше гордився.
Можливо б і далі
він жив без тривоги,
та сон йому віщій приснився:
неначе раптово
із селищ і міст,
із кожного дому і хати
примчали діди
на дідівський свій з'їзд,
немов по тривозі солдати.
Поет затремтів,
коли раптом з імлі,
Із криком:
«Малюєш кого ти?»
прийшли кашовари,
учені прийшли
і пасічників три роти.

Один з них сказав:
— В мене вдача така,
що правду я ріжу у вічі.
Я пасічник. Правнук Рудого Панька.
Мене ти описував тричі.
Та ледве себе упізнати я міг,
і, знаєш, — це справді цікаво:
мені у слащавих поемах твоїх

«не з медом» живеється,
їй-право!
Мене неписьменним ти робиш весь час,
хоч кажуть усі,
що з талантом,
у клубі я лекції різні
не раз
читав молодим практикантам!
Я чесний колгоспник.
Я маю свій фах,
крокую у світ довгожданий,
а ти усе возиш мене на волах,
хоч в мене «Москвич» непоганий!

Старий закінчив,
і вже другий в ту ж мить
впритул підійшов до Модеста:
— Не можу я далі такого терпіть,
я слово беру для протеста.
Ти пишеш про мене:
...«йдучи на базар,
почухав себе біля вуха,
відомий усім бородань-кашовар,
старий запорожець Макуха...»
Базарити я посилаю жону,
це раз.

А по-друге, скажу я,
що був кашоваром
у першу війну, —
тепер — сталеваром працюю.
Портрет неуміло малюючи мій,
ти в ньому все зводиш до віку:
«вусач», «бородань»...
Знаєш, опис таний

теж бороду має велику.
Звичайно, борідна моя — хоч нуди,
але зауважити мушу,
що я,
слово честі,
окрім бороди
ще маю і серце, і душу.

Професор сказав:
— Чом цей автор мене
в степу,
в інституті,
в їдальні
примушує смикать на носі пенсне,
Слова повторяти банальні?!
У чай і у каву не сиплю я сіль,
чужі не взуваю калоші,
хоч я і учений, —
посвідчать усі,
що пам'ять у мене хороша!

Він змовк, і одразу діди загули:
— Цього ми отак не залишим!
Ми воду,
вогонь

і сто творів пройшли!
(Останнє було найтруднішим!)
Ми кажемо щиро тобі,
від душі,
якщо вже не можеш мовчати, —
про наших дітей,
про онуків пиши
і старість навчись поважати!

☆☆☆

...Що далі було — невідомо мені;
Сусіди (вони усе знають!)
казали, що ніби в ту ніч, уві сні
Модест наш кричав:
— Затирають!

З десятої ранку вже спати не міг,
в душі відчуваючи пустку,
І, злий, до Літфонду в нестямі побіг, —
проситись у творчу відпустку.

ПІСЛЯ довгого перебування у вагоні Федір Іванович вирішив кілометр, що відділяв вокзал від центра міста, пройти пішки. Там, пообідавши, можна буде до ранку відпочити в готелі і з свіжими силами взятись за свої справи.

У їдальні Федора Івановича зустріли, як дорогого гостя. Не встиг він ще як слід і з меню ознайомитись, як біля його столу зупинилася гарненька дівчина і з усмішкою запитала:

— На чому ви зупинилися, товаришу?

Ясна посмішка дівчини, форма запитання і зразкова чистота в їдальні викликали веселий настрій у Федора Івановича і він відповів у тон дівчини:

— Зупинився на тому, що вирішив добре пообідати. І чим смачніші страви подасте, тим більше обіцяю з'їсти...

Давно Федір Іванович не їв такого запашного, такого смачного борщу. Котлети — теж сподобались. Після пляшки хо-

ЛЕДВЕ НЕ ПОМИЛИВСЯ...

лодного пива у нашого відвідувача на душі стало так хороше, так легко, що він готовий був міцно потиснути руки всьому обслуговуючому персоналові їдальні.

Він підійшов до буфету і, добродушно посміхаючись, попросив:

— Дайте, будь ласка, книгу...

Буфетниця зміряла його сердитим, пронизливим поглядом і відрубала:

— А для чого вона вам?

— Та так... хочу дещо записати, — відповів Федір Іванович з тією ж добродушною посмішкою.

— Ви, громадянине, вічно бузите. Коли вам у нас не подобається, можете йти в ресторан. Ми вас за поли держати не збираємось... Подумаеш, грамотій найшовся! Десь наливав, а до нас прийшов мазати книгу! Ми змагаємось з чайною

№ 3 і ваш запис може нас позбавити першості! Як вам не соромно?

Федір Іванович відчув на собі десятки поглядів відвідувачів. Офіціантка, яка його обслуговувала, пробігаючи мимо, нагородила його презирливим поглядом. Хтось викликав завідувачу їдальнею. Висока жінка в білому халаті підійшла до Федора Івановича і сухо запитала:

— Що трапилось, громадянине?

Тут Федір Іванович зрозумів, що він ледве не помилився. І пояснив завідувачій:

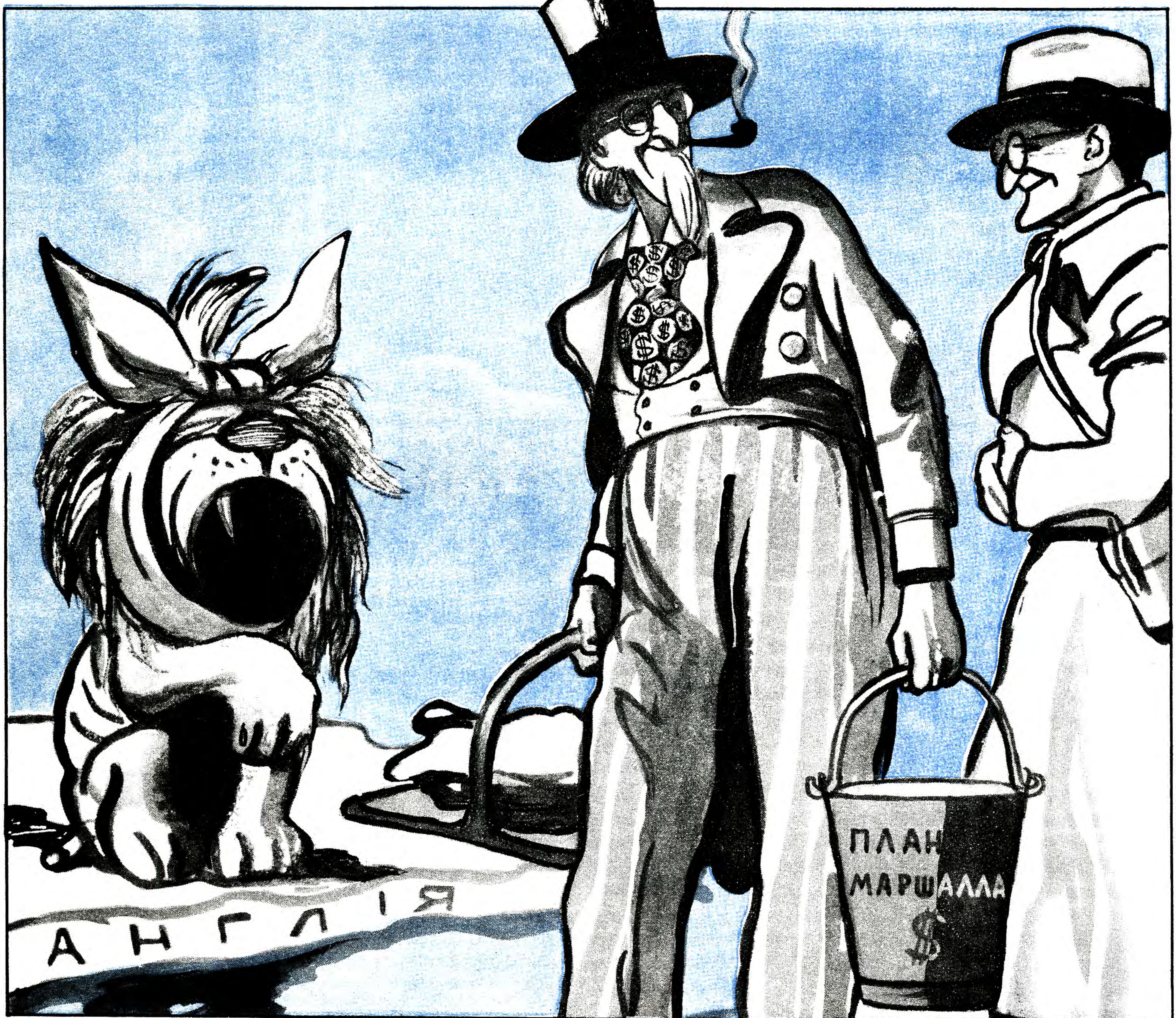
— Мене дуже добре обслужили. Обід приготовлений чудово... Про це я й хотів записати подяку в книгу. Тепер же я, звичайно, запишу...

Після запису Федора Івановича претендувати на першість у змаганні їдальня вже не могла.

Г. ЄРШОВ.

м. Миколаїв.

Мал. Л. БРОДАТИ

АПЕТИТ НЕ ЗА ПЛАНОМ

— Годуеш, годуеш його, а він все їсти просить.

Мал. БЕ-ША

КОЛИ МЕДИЦИНА БЕЗСИЛА

— Лікарю, допоможіть! У мене язик не повертається...
начальство критикувати.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ОБІЦЯЛЬНИК

Не чув я прізвища такого,
Хоч, мабуть, є й таке в природі.
Це так презирливо про нього
У нас говорять у народі.

— Згадайте, може щось забули? —
Спита і все в блокнот запише.

Він чемно вам назустріч встане,
І вийде запросто з-за столу.
І вам одразу легше стане,
Мов з пліч упав тягар додолу.

Він просто ж вам, як рідна мати.
Він зна, коли вас приласкати,
Де слово тепле вам сказати,
Де головою похитати.

Він запита вас, чи здорові,
Поможе вам у крісло сісти.
Зустрівшись вперше, ви готові
Йому всі тайни розповісти.

Він руку щиро вам потисне,
Всіх благ вам зичить на дорогу.
Під ліктик візьме ненавмисне,
І проведе аж до порогу...

— Ах, чоловік! А що вже чулий...
Годину слухас й не дише...

— За вас, мовляв, я битись буду,
Хай начуваються тетері!.. —
І все, що обіцяв, — забуде,
За вами зачинивши двері.

*Пером
не перас*

НЕЯСНИЙ СОКІЛ

«Олекса Десняк — талановитий український прозаїк, автор таких повістей, як «Десну перейшли батальйони», «Удай-ріка», «Тут гойдався сокіл», «Полк Матвія Черняка» та інші».

(«Хрестоматія з української літератури» для 7 класу середньої школи. Упорядники М. БЕРНШТЕЙН, Т. БУГАЙКО і Ф. БУГАЙКО. Вид. «Радянська школа»).

Упорядники хрестоматії забули назвати такий визначний твір, як «Тургайський сокіл», зате, мабуть, замість нього, приписали письменникові твір своєї власної фантазії: «Тут гойдався сокіл».

Соколів у народних піснях часто називають ясними. Сокола ж,

створеного фантазією упорядників, ясним назвати ніяк не можна. Ніхто не знає, що це за сокіл, чому він гойдався... Можна тільки догадуватись, що упорядники безжалісно повісили якогось сокола.

Попався, соколику!

ВЛАСНОШКУРНИКИ

Є ще люди, які більше дбають про власну шкуру, ніж про соціалістичну власність. Ось і знову пошта доставила нам два таких екземпляри. І перший з них —

ЗАБАШТА

Формально завідує він овочевим перевалочним пунктом ВРП тресту «Куйбишеввугілля» на станції Роя (Сталінська область). А фактично завідує власною фермою, що складається з корівки, кабанців, курей та індиків. Як завідуючий-«перевалочник», він те й робить, що «перевалює» з державної кишені у власну.

Діло в тому, що Забашта дуже строгий завідувач. Як він сказав, так і мусить бути.

Сказав робітникам пункту побудувати для його ферми теплий сарай. І швидкісне будівництво було за кілька днів завершено. Сказав бухгалтерові сплатити за цю роботу грішми з державної каси. І той сплатив. Наказав робітникам незмінно, круглу добу чергувати і пильно наглядати, що його кабанці та індики роблять. І ті мусять чергувати, одержуючи зарплату від середнього виробітку їхньої бригади.

Часто Забашта дає ще й такі розпорядження. Викликає двох робітниць до кабінету і наказує:

- Негайно виїжджайте в командировку до міста.
- Розпорядження ВРП? — питають ті.
- Ні, розпорядження моєї жінки.

Командировка триває доти, доки не буде наведений повний порядок у хорах Забаштих.

Ви питаєте, куди дивляться керівники ВРП? Кажуть, що частенько дивляться на ті овочі, якими Забашта вміє затулити їм очі.

КОЛІСНИК

Він займає посаду директора Гуляйпільського пункту «Заготзерна» (Запорізька область). Певне, ніде в світі так не розкошують корови,

свині, кури, гуси, як в Омельяна Івановича. Ще б пак. До їх послуг все. І не те, щоб за якимись «нормами», ні. Жери, скільки влізе.

Худоба і птиця блукає тут вільно по двору від одного складу до другого. Попоїсть пшенички, погребеться у ячмені, потім закусить кукурудзою. Захочеться кабанчику полежати в зерні — і полежить. Бо він же не простий кабанчик, а директорський. Його привілля і розкіш охороняються вартовими, що ходять біля воріт з рушницями.

Буває, правда, що чесні вартові не витримують «порядків» свого директора-власношкурника. І тоді відбуваються такі сценки.

Вартовий приганяє корову під квартиру, заходить у світлицю і за всіма правилами рапортує:

— Товаришко директоршо! Ваша корівка доставлена мною із зерносховища в повному порядку, але є загроза, бо вона дуже зерна об'їлася...

Вартовий стоїть і жде дозволу іти на пост, а директорша починає читати мораль:

— Корова ще як слід не накушалась, а ви пригнали! Яке маєте право? Треба вам знати, що наша худоба і птиця за три роки до зерна звикли. Не об'їється, не видумуйте!..

До державного зерна, яке зберігається погано, без належного догляду, Колісник навідується рідко, більше до власної худоби та до станційного буфету навідується.

Розжирілий власношкурник занедбав побутові умови робітників, з працівниками колективу поводить грубо. Затє, коли підійде до власної корівки чи кабанчика, — аж розпливається в усмішці від задоволення та все шерсть на них погладжує.

Пора кому слід погладити вже і його... проти шерсті! Бо на важливій ділянці державної роботи не місце тому, кого люди прозвали закоренілим власношкурником.

О. СТЕПАНЕНКО.

Товаришу перце!

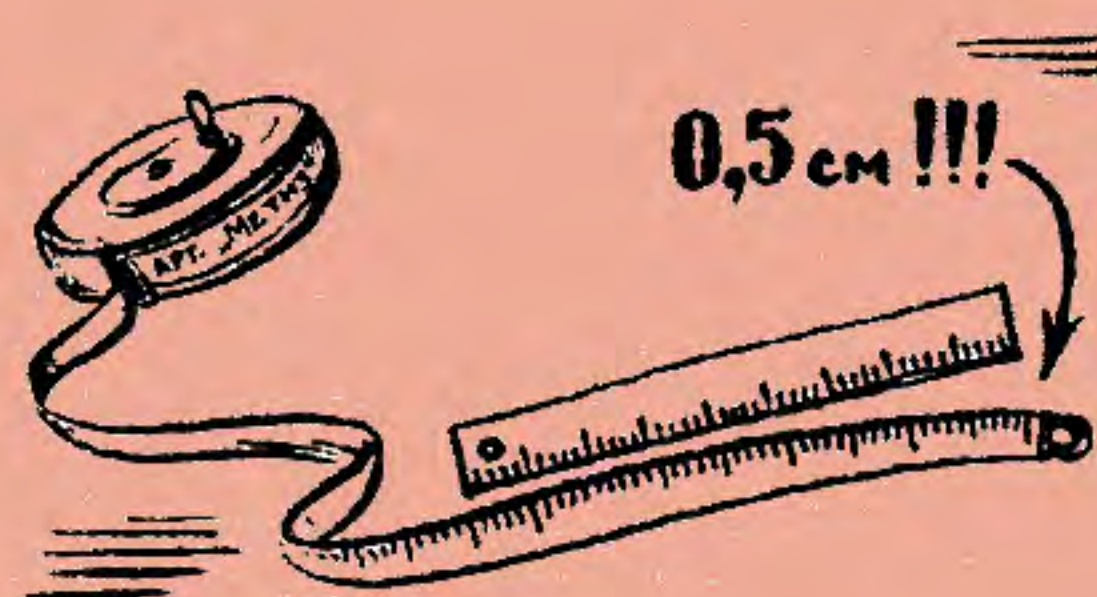

Коли посварилися Іван Іванович Перерепенко з Іваном Никифоровичем Довгочуном, нікому від того шкоди не було. А от від того, що ніяк не помиряються дві організації, дуже терпить наш колгосп «Новий шлях». За електроенергію, якою користувався колгосп, ми платили гроші Костянтинівській конторі «Сільелектро». Електроенергію одержували з підстанції Часів-Ярського рудоуправління. Місяців зо три тому рудоуправління припинило подачу електроенергії нашому колгоспові. В чому справа? Виявляється, що Часів-Ярське рудоуправління ніяк не зведе рахунків з Костянтинівським «Сільелектро». Але ж при чому тут колгосп?

Сварка Івана Івановича з Іваном Никифоровичем тривала довгі роки. Сподіваємось, що в наш час набагато швидше помирять чинуш, які намагаються відродити звичай гоголівських часів.

Павло ВЛАСЕНКО,
бухгалтер колгоспу
«Новий шлях».

Костянтинівський район,
Сталінської області.

ДРУЖЕ ПЕРЦЕ!

За фахом я розмітчик. Маю справу з вимірюванням та вимірними інструментами. І все ж мушу спростувати відоме прислів'я: «Без міри нема віри». Недавно я втратив віру в одну міру. Я одержав для роботи дві рулетки «Метромір» Київської артілі «Метиз». Як виявилось, стрічка однієї з них більша стрічки другої на 0,5 сантиметра! Цей факт ще раз доводить, як небезпечно втрачати почуття міри. При виробництві вимірного інструменту — особливо.

В. ОСИПОВ,
розмітчик.

ДОРОГИЙ ПЕРЦЕ!

Побажай, будь ласка, Немирівському народному судді т. Пиковському в новому 1951 році розрахуватися з державою по молокопоставках за 1950 рік. Ми самі побажали б йому, та боїмося, що він не виконає побажання, як не виконав молокопоставок.

ПАРАДА,
директор Немирівського
маслозаводу.
Львівська область.

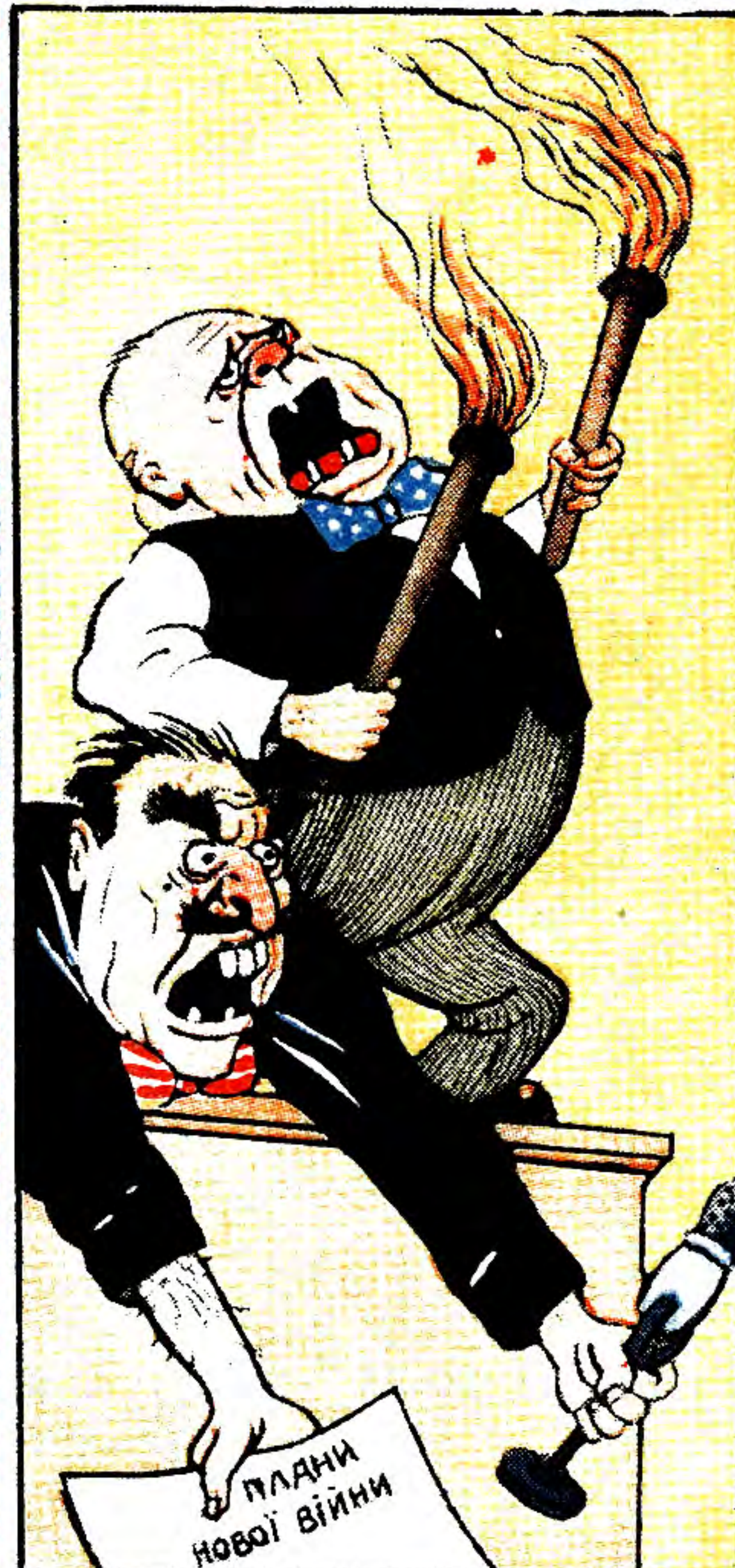
ВІД ПЕРЦЯ. З охотою виконую Ваше прохання. Бажаю т. Пиковському добре запам'ятати, що радянські закони пишуться для того, щоб їх виконували всі і в першу чергу — народні судді.

Оформлення номера Бе-Ша.

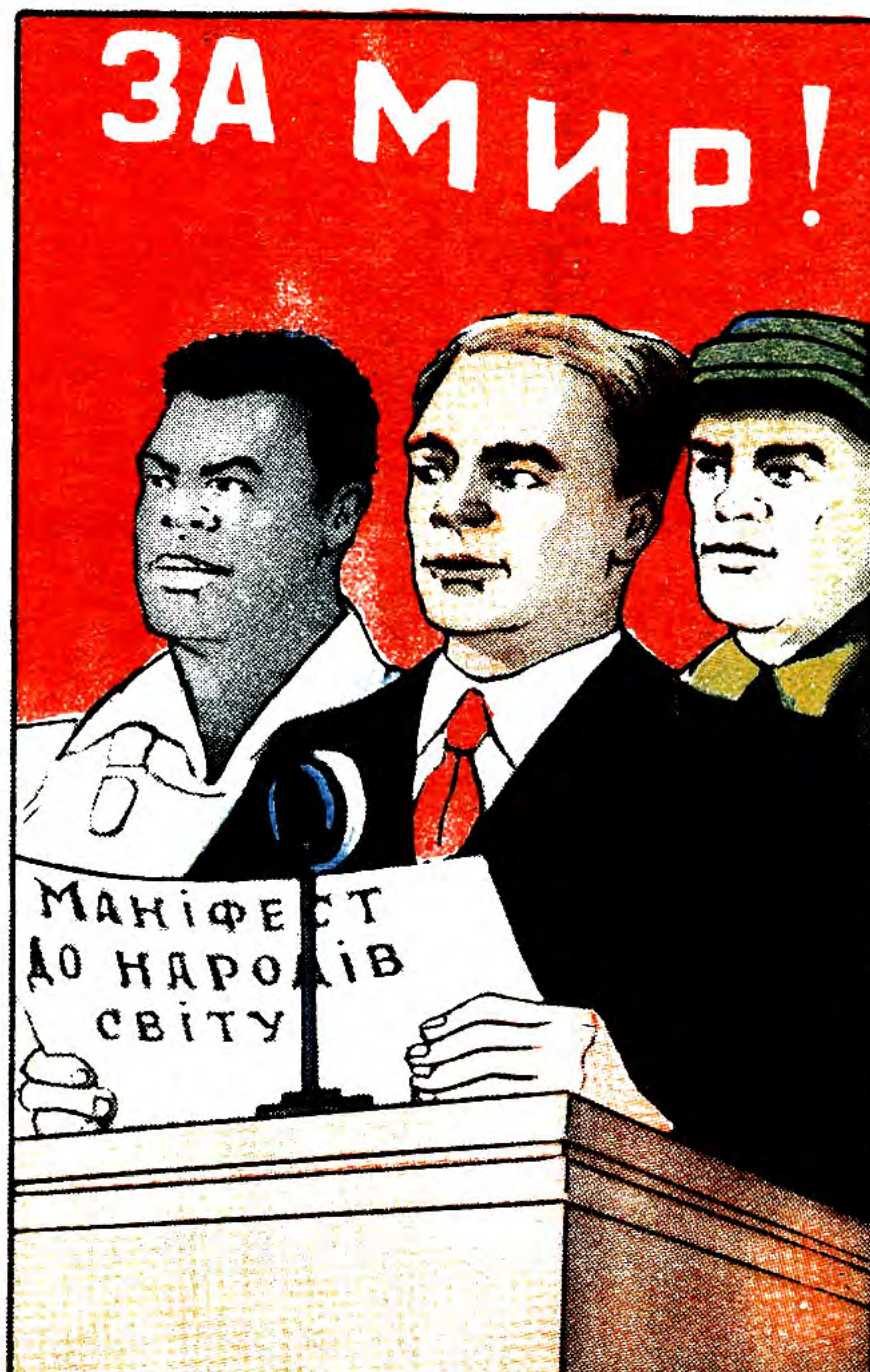
МАЛЮНКИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

ДВА ГОЛОСИ

Мал. М. ЛАПТІЯ (Київ)

Голос війни.

Голос миру.

Мал. Р. ЛІПАТОВА (Харків)

Ворогів миру — до відповідальності!

ПЕРЦЕ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ було вміщено фейлетон «Здоровенькі були!» про зловживання окремих працівників Луцького тресту ідалень та ресторанів. Як повідомила прокуратура Волинської області, злочинців Коростишевського та Думму засуджено — першого до п'яти, другого — до 7 років позбавлення волі.

★ ★ ★

ПЕРЦЕ одержав листа про те, що в крамницях Велико-Кохнівського споживчого товариства систематично порушувались правила радянської торгівлі. Перевіривши листа, правління Кременчуцької райспоживспілки (Полтавщина) увільнило з посади голову правління сільспоживтовариства т. Зайця.

Дорогий перце!

Повідом, будь ласка, начальнику Запорізького обласного управління сільського господарства т. Бондаренкові адреси районних відділів сільського господарства, якими він керує.

Кілька разів був т. Бондаренко в нашому районі. Однак, щоразу заходив не до райвідділу сільського господарства, а до райкому партії. Тут він криком відводив душу і йшов далі...

Ми дуже зворушені увагою т. Бондаренка до нас. Водночас не можемо не висловити свого співчуття працівникам райсільгоспвідділу, які досі ще не удостоїлись такої уваги з боку свого безпосереднього обласного начальника.

І. ЛИТВИН,
секретар райкому КП(б) Ук-
раїни,
Комишеваський район,
Запорізької області.

ТОВАРИШУ ПЕРЦЕ!

І цього року ми змушені вернутися до старої теми: де сільським радіоаматорам Маневицького району на Волині дістати батареї для приймачів?

Зверталися ми з цим питанням до керівників райспоживспілки. Ті відповіли коротко і ясно:

— Нема!

Листовно звернулися до голови Волинської облспоживспілки, але він мовчить, точнісінько так, як наші приймачі.

Очевидно, керівники облспоживспілки, як і наші радіоприймачі, діють за одним принципом: погано працюють за браком енергії.

К. НЕЙМАРК.

ЛЮБИ ПЕРЦЕ!

Уявімо, що директор Ново-Суханівського спиртзаводу Праченко їде поїздом з рідної Сумщини до Києва. Раптом коло якогось хутора поїзд зупиняється.

— Чому стоїмо? — запитує Праченко у головного кондуктора.

— А тут моя кума живе, поки молоко не продасть, — не поїдемо!
— Та це ж самодурство. — обурився б Праченко...

А ось сам Праченко в заводському клубі завів такі «порядки»: демонстрування кінокартини не починають, якщо директор «десь зайняті»; коли директор прийде на третю частину, фільм знову крутять з першої, коли посеред сеансу директорові заманеться кудись вийти на годину, сеанс припиняється, «поки директор повернеться».

Ну як після цього директора спиртзаводу не назвати самодуром?

І. ШЕВЧЕНКО.

ДО ВІДОМА ЧИТАЧІВ

З 1 січня 1951 року журнал «Перець» виходитиме на 12 сторінках, тиражем 100 тисяч примірників.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б) України «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (204) (на українському мові).

Підписано до друку 30/ХІІ 1950 р.

Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 04869.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 5017. Тираж 100.000 прим.

Щілкою ТАЄМНО
ПРЕЗИДЕНТУ ТРУМЕНУ
Американські війська зазнають у Кореї величезних втрат. Всіх вбитих і поранених важко порахувати. Втрачено багато важких танків, бомбардувальників, озброєння. Гармат та іншого важко. Що буде далі—увірити важко.
Генерал МакАртур

ВАЖКІ ВІСТІ З КОРЕЇ